

[Elgaard.]

blev pure forkastet af oppositionspartierne. Derved havde man, dengang som nu, placeret sig således, at regeringen efter denne bestemte afvisen af dens hovedplan havde lov til at ønske at se de andre partiers eventuelle planer vedrørende en sanering af vor økonomi.

Dette skete da også, idet først Danmarks retsforbund mødte med en skitse, derefter det radikale venstre og tilsidst socialdemokratiet. Alle disse planer led imidlertid samme skæbne under de storpolitiske forhandlinger som regeringens forslag, og ingen af forslagsstillerne, ligegyldigt hvilket parti man nævner, kan sige, når man skal bedømme disse planer som helhed, at nogen anden deltager i forhandlingerne har givet tilslutning til deres plan. De storpolitiske forhandlinger er altså strandet på den urokkelige kendsgerning, at ingen af de fremsatte planer som helhed har fået tilslutning fra nogen anden side.

Jeg må derfor sige til det høje ting og ikke mindst til dem, der kritiserer det negative resultat af forhandlingerne i statsministeriet, at alle partier, der deltog i forhandlingerne, er fælles om ansvaret for, at disse led skibbrud, og der kan ikke på baggrund heraf rettes noget som helst begrundet angreb på regeringen, men man må i fællesskab dele ansvaret for det negative resultat. Det vil derfor være heldigst, når vi nu skal til det igen, om intet af de demokratiske partier på nuværende tidspunkt mener at have ret til at sætte sig på den høje hest overfor de nu foreliggende regeringsforslag eller erklærer at være villig til forhandling, men så samtidig tager bestemte punkter ud af den økonomiske plan og erklærer sig for urokkeligt at stå som modstandere af disse punkter. Når man har den opfattelse indenfor alle de demokratiske partier, at det er nødvendigt, at der foretages alvorlige indgreb overfor vor økonomiske situation, vil det være nyttigt af hensyn til de kommende forhandlinger, at man ikke allerede i starten lægger sig fast på bestemte ting, hvor man urokkeligt vil blive stående.

Vedrørende de planer, som Danmarks retsforbund fremsatte, og hvis hovedpunkt vel var 1 pct. grundskyld lagt ovenpå de eksisterende ejendomsskatter, viste det sig

med det samme, at der ikke indenfor forhandlerne var nogen tilslutning til disse forslag, og hvad man iøvrigt havde stillet op fra retsforbundets side var da heller ikke af en sådan interesse eller værdi, at det affødte nogen større forhandling.

For det radikale venstres vedkommende var der for det første en absolut anerkendelse af, at det hastede med at få foretaget indgreb overfor den eksisterende inflation. Opgaven var altså at begrænse købekraften og at få befolkningens forbrug formindsket. Det må da også fremhæves, at det radikale venstres kriseforslag virkelig sigtede mod en forbrugsindskrænkning. Men jeg tør vel godt sige, uden at man vil protestere stærkt derimod fra det radikale venstres side, at da man havde foretaget nogle beregninger vedrørende det radikale venstres forskellige forslag, hvor det havde peget på forbrugsindskrænkninger, blev man i virkeligheden fra radikal side, i hvert fald på visse områder, betænkelig. Jeg kan næsten sige, at man blev bange for sin egen skygge både med hensyn til de forskellige vareområder, hvor sådanne indgreb skulle foretages, men også med hensyn til disse varer, og da man ville bruge de millioner, som man fra alle sider mente at skibsfarten eventuelt skulle yde, til prisnedsættelser på forskellige vareområder, så ville det meget let føre til, når man havde foretaget indgreb på eet sted og øste pengene ud på et andet sted, at selve formålet, at bringe forbruget væsentligt ned, for en stor del blev modvirket. Hvis skibsfarten skal yde betydelige bidrag til inflationens bekæmpelse, så må skibsfartens millioner naturligvis, i hvert fald efter min bedømmelse, finde anden anvendelse end den, som det radikale venstres repræsentanter foreslog.

Jeg kunne godt tænke mig, at der med hensyn til bekæmpelse af inflationen ville være væsentlig bedre områder at sætte denne kapital ind på end den anvendelse, man havde peget på fra det radikale venstres side. Effektivt ville det jo være, hvis man satte disse penge ind i nationalbanken og lod dem afskrive på statens gæld. Det radikale venstres repræsentanter foreslog også opsparing, men det måtte dog efter min bedømmelse være en opsparing, der betød en afgjort binding af de beløb, der